

ДЗЯРЖАВНЫ СІМФАНІЧНЫ АРКЕСТР БССР АДРАВАЎСЯ У ВЯЛІКУЮ ГАСТРОЛЬНУЮ ПЯЗДКА... НА ПРЫБЫЦЬ ТЫСЯЧЫХ РАСПУБЛІКІХ ГАРЫАХ РСФСР...

Кожны прызед музыкантаў — радасна падняў сваімі ўражанымі матрос Беларускага аматараў музыкі. Аб гэтым гавораць перапоўненыя канцэртныя залы, вадугі слухачоў, памаданкі прыкладваюць ліццэ.

У праграме — Гайды, Мендэльсон, Пучыні, творы беларускіх кампазітараў Ю. Семінікі, Д. Савіцкага, І. Лучына.

У антракце да нас за кулісы прыйшла вялікая група маракі. Сярод іх і нашы землякі — музыкі. Акружылі спявачку І. Азіноцу, аркестрантаў.

— Налі в селухо Беларускаму музыку... паднялі сваімі ўражанымі матрос Беларускага аматараў музыкі. Аб гэтым гавораць перапоўненыя канцэртныя залы, вадугі слухачоў, памаданкі прыкладваюць ліццэ.

— Влікае вам дзюць — гэтыя словы мы часта чуем у час гастролі.

Сёння аркестр дае свой першы канцэрт у Каўнасе.

Р. ГЛЯХЕНГАУЗ, артыст аркестра. Фота А. МАКСИМАВА.

ПЕРАМОЖЫЦЫ У СЕСАЮЗНАГА КОНКУРСУ

У Маскве на працягу тыдня праходзіла пасяджэнне журы X Усесаюзнага конкурсу на лепшыя мастацкія афармленні і паліграфічныя выкананні выданняў.

Побач з вядомымі мастакамі і работнікамі выдавецтваў і паліграфіі нашай краіны ў рабоце журы прынялі ўдзел прадставіцкі Польшчы, ГДР, Балгарыі, Венгрыі, Манголіі.

Яны разгледзелі звыш тысячы кніг, брашур, альбомаў і іншай друкаванай прадукцыі, выпушчанай выдавецтвамі ССРР у 1968 годзе, у тым ліку 56 беларускіх кніг і альбомаў, адзначаных дыпламамі рэспубліканскага конкурсу.

17 выданняў нашай рэспублікі ўзнагароджаны дыпламамі.

Высокай ўзнагароды Усесаюзнага конкурсу — дыплама першай ступені — удастоена кніга Якуба Коласа «Новая зямля», выпушчанае выдавецтвам «Беларусь» у суаўвядзенні афармленні (мастак Г. Палаўскі) і надрукаваная на паліграфічнай камбінацыі імя Я. Коласа.

Ужо членаў журы прыцягнулі афорты Г. Палаўскага, цікавыя сваім нацыянальным каларытам, глыбінёй псіхалагічнай трыктоўкі і абразовай. Цэльнасць метады кнігі, гарманічнае спалучэнне знешняга і ўнутранага афармлення, высокая культура паліграфічнага выканання прынеслі кнізе «Новая зямля» Я. Коласа заслужаны поспех.

Да юбілею БССР выдавецтва «Беларусь» выпусціла серыю кніг «Вобласці нашай рэспублікі». Гэтая серыя па рэзультатах паліграфічнай літаратуры ўдастоена дыплама другой ступені.

Улічваючы вялікую складанасць работы з дакументальнымі матэрыяламі, якасць мастацка-тэхнічнага афармлення (мастак А. Яўменаў) журы конкурсу прысудзіла дыплом другой ступені нашаму фотальбому «Крэпасць-герой».

Зборнік беларускіх народных казак «З рога ўсёго многа», выпушчаны выдавецтвам «Беларусь» у падааркумавым афармленні нестандартным фарматам, таксама адзначаны дыпламам другой ступені. Малюніцы і сваёсабілыя па графічнай манеры ілюстрацыі ў гэты кніжы мастакі А. Лось.

Дзевяць кніг і альбомаў выдавецтва «Беларусь» адзначаны заахвальнымі дыпламамі конкурсу. Сярод іх паэма А. Вялюгіна «Вяцёр з Волгі» (мастак І. Давыдовіч), зборнік нарысаў Т. Хадковіча «Мая Беларусь» (мастак В. Шаранговіч), «Анталогія беларускай народнай песні» (мастак С. Кавалёў), альбомы «Беларусь Савецкай» і «Паўстаўшчы з руіны» (мастакі В. Юрчэнка і Г. Граў), серыя «Бібліятэка беларускай паэзіі» (мастак Л. Прочнін) і інш.

Заахвальным дыпламам ўзнагароджана кніга Э. Войніч «Абэдзнені», выпушчанае выдавецтвам «Народная асвета» (мастак А. Кашчэрэвіч).

Упершыню ўзнагарод Усесаюзнага конкурсу удастоены кнігі выдавецтва «Вышэйшая школа». Заахвальнымі дыпламамі прысуджаны выдання «Календар прыроды Беларусі» А. Шаўра, «Літаратурныя і мастацкія нарысы» В. Юрчэнка, «Агульная цыталогія» А. Канстанцінава (мастак В. Валютковіч).

Семнаццаць дыпламаў выданняў на Усесаюзнам конкурсе, дзе прад'яўляліся самыя высокія патрабаванні да афармлення, мастацка-тэхнічнага рэдагавання і паліграфічнага выканання — гэта вынік вялікай творчай работы нашых выдавецтваў і паліграфічных устаноў у мінулым юбілейным годзе.

Наступны, XI Усесаюзнае конкурсу, прысвечанае стагоддзю за дзень нараджэння У. І. Леніна. Справа гонорар нашых выдачуоў і паліграфістаў — прыняцце актыўны ўдзел у гэтым нялёгкай спаробітце.

М. ГАНЧАРОВ, член журы Усесаюзнага конкурсу.

Трэці год у мазырскай раённай газеце «Намуніст Палессе» рэгулярна выходзіць літаратурная старонка «Прыпяцкія хвалі». У ёй змяшчаюцца вершы, апавяданні, гумарэскі і фэліяны членаў рэдакцыі літаратурнага аб'яднання, якое ўзначальвае супрацоўнік газеты Уладзіслаў Сямініч. Гэты здымак зроблены ў час падытоўкі чарговага выпуску «Прыпяцкіх хваляў». Члены літ-аб'яднання (злева направа) вучань сярэдняй школы № 4 Леанід Райшэвіч, работнік камбіната бытавога абслугоўвання Захар Леплер, вучаніца сярэдняй школы № 10 Людміла Малашанка, Уладзіслаў Сямініч, шафёр «Жага» Ягорав абыраючыю твора для літаратурнай старонкі.

Фота А. КАМАРОВА.

Вось ужо пятнаццаць гадоў існуе студыя вывучэння мастацтваў у Барысаве. Цяпер у гарадскім Доме культуры адбыліся першыя ўсправажэнні. Эксплізацыя — разнастайная па тэматыцы і вывучэнчых прыёмах.

Аўтары прадставленых работ — вучні старэйшых класаў, маладыя рабочыя і слугачыя прадпрыемстваў Барысавы. Большасць работ — зместныя, выкананыя па-маістарску, у іх умеда старыстаты той ці іншай матэрыялу.

Вось, напрыклад, работы А. Сімануна. Гэта разабянені па дрэве партрэты правядзя працягваюцца. Больш шчыры добра чытацца на карнай паліраванай дошцы.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чарпалу. Удаля знойдзены арнаментальныя малюны падрыслова гарманічнаю фарму ваз. Ці-авія таксама поўналіччэ вазы для алоўку гэтага ж аўтара. Велімі прыемна, што малады студэнт заахвальвае прыёмы работы славацкіх барысавскіх ганчароў, чые традыцыі перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

На выстацы ёсць асобнае вітрына «Мастак — прырода». У гэты раз падраб'ялі «эксплізацыя», знойдзеныя студыйскія і час працу па дрэве, на рыбачы, на палляванні — усё, што створана самай прыродай і толькі ледзь-ледзь акцэнтавана

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

У Штурі таксама рэзна па дрэве. Яго кампазіцыя прысвечана грамадзянскай вайне. «Хадзілі мы паходзімі», «Чарнаморац», «Дзедэн зага» — творы лакалічныя, поўныя дынамікі.

Спрабуе сілы ў складанай тэхніцы чытанні Е. Фомін. Добра глядзіцца яго пластычны «Юнацтва ваёўнік» (алюміній), «Дзючкіна і сонца» (медзь).

Тораду Барысаву прысвечаны малюны М. Валовіча. Тут і іравады Барысавы першых пасляваенных гадоў — руіны дамоў, папалішчы, прылеты моста, якія пасля выбуху упалі ў Бярэзінку. Тут і пейзажы сённяшняга Барысавы — прасторныя вуліцы, сучасныя архітэктурныя ансамблі, кінатэатр «Перамога».

Пра сучасны Барысав — і работы М. Ісаічына: «Лініі электрадраларна», «Від горада», «Прывакзальная плошча».

А. Бауміна захалле анаварэль. Яго цікавіць прыродныя матэрыялы. Трэба сказаць, што ён умее перадаваць іх стан, настрой. Некалыкі яго анаварэль — сваёсабілыя сюжэты пра прыгажосць Бярэзіны. Анаварэль А. Суворова прысвечаны асеннім і зімовым матывам роднай прыроды.

Добрае ўражанне панідае ірамакі Н. Сахновіча. Ён удаля распісвае дэкаратыўныя вазы каларовай глазурай — сіняй, бела, арнавава — па светла-ружоваму чар

Вось ужо 50 гадоў кожны дзень даўчыніні і хлалучні з папакі ў руках спліваючы ў Полацкую музэйную школу.

Калябні яна гуляла ў дух невялічкіх пачынаўчых пры Доме асветы. Цяпер мае светлыя, утулічыя клясы, кваліфікаваных педагогаў. Многія выпускнікі Полацкай музычнай школы выраза выдатныя, кіраўнікі самадзейных гуртоў, прафесійныя музыканты.

На адным — вучаніца школы, юная сярэбраніца Тая Мералёва.

Фота К. ЖАРНАСЕКА.

БРУСАЎ І МАКСІМ БАГДАНОВІЧ

У канцы 1968 года эрванскае выдавецтва «Астан» выдала зборнік «Брусавы чытанні 1966 года» (на рускай мове), прысвечаны 30-годдзю з дня выхаду ў свет першага зборніка В. Брусавы анталогіі «Возвращение» (1916). У гэты зборнік уключаны матэрыялы чарговых, траціх «Брусавы чытанні», якія праводзіў Эрванскі дзяржаўны педагогічны інстытут ім. В. Я. Брусавы (матэрыялы ранейшых навінаў былі выданы асобна ў зборніках у 1962 і 1963 гг.). Тама апошняга зборніка — «Брусавы і нацыянальныя літаратуры».

Кнігу адрывае доклад члена-карэспандэнта Акадэміі навук СССР, прафесара лінгвістычнага ўніверсітэта П. Н. Бернава «Праблемы нацыянальных культур у разумеванні В. Я. Брусавы».

Астатнія з'яўляюцца агульным прадастаўленнем «Брусавы і нацыянальныя культуры», «Павераленні».

У раздзеле «Брусавы і нацыянальны культуры» разглядаюцца творчыя сувязі В. Брусавы з украінскай, беларускай і чэшскай, а таксама з нямецкай і французскай літаратурамі. У гэтым раздзеле змяшчаюцца праца маскоўскага літаратуразнаўцы І. С. Пастушальскага «Валерыя Брусавы і Максім Багдановіч».

Аўтар артыкула — да высокай асабіста творчасці М. Багдановіча, называючы яго выдатным прадастаўленнем агульнаславянскай паэзіі. Ён падкрэслівае прагрэсіўны тэндэнцыі, палітычны і сацыяльны асэнсаваны гуманістычны падас, нацыянальна-самабытнасць творчасці выдатнага беларускага паэта.

У артыкуле даследуюцца сувязі М. Багдановіча з рускай паэзіяй і ў першую чаргу з творчай дзейнасцю В. Брусавы. Даследчыні лічыць, што ўдзяленне Брусавы на Багдановіча выявілася ў багдановічавых творах з гарэскай тэматікай у распрацоўцы Багдановічам разнастайных паэтычных форм, а таксама ў пераходных і рэцэптыўных дэвінах. Аўтар артыкула высюка адзначае мастацтва М. Багдановіча-пераналаччыні і робіць параўнальны аналіз брусавых і багдановічавых паэтычных форм (два варыянтаў) і беларускага пераналаччыні верша П. Верлена «Белы месяц».

У кнізе артыкула І. Пастушальскага і паэты «Як майстар самых разнастайных паэтычных форм, раней невядомых беларускай паэзіі, М. Багдановіч тут нібы паўтарыў паэтычны подвигі толькі дзесяцігоддзе выключна многа».

Кніга «Брусавы чытанні 1966 года» (Эрван, 1968) атрымана ў бібліятэку бібліятэка БССР імя У. І. Леніна.

Н. ВАТАЦЫ.

УСТОЙЛІВАЕ І РУХОМАЕ

[Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.]

агань, які быў для дзяцей узабясненнем радаснага, урачыстага свята. Апалядненне законевае фразы: «І здалося дзіцяці, што яна кіз іколі не бачылі такога нядробага дзядзькі». Дзеці далі, вядома, правільную толькі для дзедаўга канкрэтную ацэнку характару.

Неккі адзінаквы чынык, вядома, таксама заклучае ў сабе верна пэўнай характарыстыкі чалавека. Калі чалавек зрабіў нешта добрае ці блажэ адзін раз, то ёсць падставы, хоць часта і гіпатэтычны, меркаваць, што ён можа зрабіць гэта раней ці зробіць у будучым. Але на колькі-небудзь шырока ў ўстойлівы характарыстычную атэстыцыю герояў такіх апавяданняў звычайна не прэздзючы.

У апавяданні «Драбавы» М. Лупскаю справядліва палемізава з героям, які не з'яў ў чалавекам І фунта солі, а робіць аб'ёмні і назапта ўжо катэгорычныя выведы. Аўтар сімпатычны студэнт Мішка, яго высокае пачуццё калектывізму і разумнай гаспадарлівасці. Калі дзядзька Юліян зрэзаў яна пажукі пасаджанае вучылі дзэцце, то ў ідэі дзядзькаў чынык сур'ёзна сапсаваў настрай, глыбока азмрочыў пачуццё. Але, сімпатызуючы глыбока азмрочыў пачуццё, разам з тым не прымае яго паспешлівага максімалісцкага меркавання аб людзях. Калі Мішка рашуча залічае дзядзьку Юліяна ў разрад непарвальных уласікаў, а ў дадатак яшчэ перывае зневажства з яго дачкой Галіяй—сваім юнацкім каханнем, то аўтар гаворыць яму дзесяці ў падтэксце твора: «но, гэта ўжо залішне».

Паспрабуем, аднак, дапусціць, што нейкі апавядальнік паставіў перад сабой моту выявіць чалавечы характар чалавека не ў адным кароткім імгненні, а на працягу больш значнага прамяжыку часу і ў больш разнастайных жыццёвых прывах. Ці значыць гэта, што аўтар павінен у такім разе

або першабытны дух міграцый мае гукае ў белы свет. Гэта — з верша, напісанага параўнальна надэна, аднак і ранейшыя вершы, нават тыя, што ствараліся да вайны, неслі на сабе выразны адбітак стылю, народжанага першай прафесійнай аўтара, колам яго навукова-практычных схільнасцей і запіткаў.

Часам гэта прафесія выдавала сабе адным ім-небудзь словам, адной падрабязнасцю, як, напрыклад, у раннім вершы пра каханне: «Я весіла краскі люблю, калі яны мігаляць пылаком». Паэзія, на вайне і пасля вайны, пачала ў Русецкага

Найбольшых удач Русецкі дасягае тады, калі яму ўдасца абавяці сваю «навуку» на пэўнае гурт духоўнага вопыту, здабытага на шляху спрыткова і літэра, з агроністым свеце нашых сучасных радасцей і трыног. Калі і біблагі, і паэту ў яго вершах напярэдняе чалавек на ўсё непэўторнасці і свабодзе сваёй уяўленні аб жыцці, аб дабра і зле, аб зразуметых, вядома, сацыяльна.

Яшчэ і яшчэ раз спамінуся на «Май» (1945). Вось дзе прырода, угледжаная «прафесіянальным», дасведчаным вокам ва ўсім яе таінстве і адначасова з усёй «матэрыяльнасцю» яе жыцця працаваў, свабодна і арганічна з'яўлялася з перажываным чалавека, стала як бы апырыцца чалавек і сфера яго натуральнага самавыяўлення.

Пасля дакладных, «стужка» радкоў пра «зьяненне» перш, што прабыла радкоў пра «спрыткова агань на ветры», пра «мясціста хмель», што паўзе па дубовых камлях, ідуць у вершы радкі найпрычнейшай споведзі садаста, які вярнуўся да працы, да зямлі, да гэтага маю, каб стаць душою ясны, узабясненнем яе лепшых надзей:

А далей яшчэ выразней і лепш, яшчэ чалавечей — поруч са шчасцем звароту да міру і да ясны становіцца смуган па тых, хто загінуў, нейкая внаватасць перад ім, адчуванне свайго абавязку перад іх чысціней і велічю:

Сябры мае, героі-юнакі, я не забуду, дзе тады глыбока вае пахавалі цяжкія пясці і загараўлі і сны сабры зямляю... Няхай жа ў насі глыбока даходзіць сонца тонкія і шчыі іду думкамі стурмені, як да жытых у той смаротны час дакодаў ваш жыццёвыяднальны геній

Нават гэты відавочна «літаратурны» апошні радок, гэты архаічны лексіка не выклікаючы прычынна — так добра яны стасуюцца да настрою навечнага развіцця з таварышамі ў свежых яшчэ магілах. Нагадаем, дарчы, што таяна ж глыбока апраўдана аўтару, паэту і паэтуці, але напісаны трыма гадамі пазней выдатным вершам Тардоскіна «У той дзень, калі закончылася вайна» з яго незабытым радкамі пра «запоўнены таварышамі бераг», што, «крэсьце дымной, уходзіць вдаль».

Верш «Май» таму і стаў бесспрэчным дасягненнем нашай паэзіі, што тут пером паэта вадзіла вынашана і перажыта неабходнасць сказаць самае важнае для сябе і для ўсіх, а нахненне яго імчым не спіскалася, нават плённы ўвогуле «курсам» на тэму і матэрыял навукі.

Плэннай, скажам яшчэ раз, гэтай тэма будзе толькі пры абавязковай умове, што праз яе і ў ёй самой праявіцца і выяжа сябе чалавечы характар ва

М. Ніцічна. Фальклор у эстэтычна і маральным выхаванні школьнікаў. На рускай мове. 1968 г. Тыраж 24.000 экз. 104 стар. Цана 16 кап.

Тарас Калачевіч. Дзіва пайшла. Аповяданні. Школьная бібліятэка. Мінск, 1968 г. Тыраж 16.000 экз. 176 стар. Цана 33 кап.

Выдавецтва «НАВУКА» Ул. Калашнік, Писменнікі 1 яго верш. Аб палемічнай выкарыстанні і неацэнках іных асаблівасцей рытмічна-апалядненію М. Горькага. На рускай мове. 1969 г. Тыраж 2.650 экз, 176 стар. Цана 39 кап.

Выдавецтва «НАРОДНАЯ АСБЕТА» І. Вільнін. Беларуская народная гульня. Зборнік рытмічных гульняў. 1969 г. Тыраж 15.000 экз. 80 стар. Цана 9 кап.

Літэратурна-навукавы гурток. (3 вопыту). На рускай мове. 1969 г. Тыраж 15.000 экз. 144 стар. Цана 19 кап.

НАША НАКРУГЛЫ СТОЛ

пародыі — эпіграмы — усмешкі

Язеп ТАУШЧЭЗНЫ

УСХОДНІ ДЫВАН

ВАРЫЯЦЫ НА ЗАДАДЭНУЮ ТЭМУ

Генадзь БУРАГКІН

Хоць забіце, ды ўсё буды клясця [Не клусіў і клусіце не прыніці] Цей урук адвечорам у Клясцях, У Лагойскі струмені арык.

Не шукай в экзотык за морамі, Не забіць не магу анік — Камароўскаю роднай прасторею Шыбаваў сімпатычны ішак!

У кішляк па-над Случчы і Морачу Есць кабаты-ханум — агонь! Есць кабаты-ханум у Полаччыне, Прыязджае ж, сябры, у Смароны!

Анатоль КЛЫШКА

У ішакі вець сорок песень, Трыццаць дзвесьць з іх «ішак». Ну, а што саракваля...

Алесь СТАВЕР

Не ішакі в шмат дзе выяжджа, Хвасты напечна засталіся.

Ясквы хлопчык, сын чырвонаармейца, забітага ў дваццаці гады пад Варшавой, сочыць зоры на сваім «магілёўскім» небе, вывучае будову лістка на дрэве, задуманачна — і ў строгіх палітаначных паняццях! — над драпежніцкай сутнасцю капіталу, што коламі сваіх шацэраюк «здырае» на пасы палоскі з поля» і ненасытна жарэ ласы.

Маскоўскі студэнт-біблаг, ажурваны «галактычнымі колб», цыркулоў «у круглых Ілімпіна-тар» «ласкаваму зорку» міроба, пачынае ўведзавіць сваю прыроду роднасць з паграніччым, што трымае кардон супраць чумы карычневай.

Садат Айчынай вайны — а ён усё той жа хлопчык, усё той жа маскоўскі студэнт! — абараняе ад ворагаў не толькі родную зямлю, а і будучыню чалавечая розуму, яе неад'яднае права праінакца ў глыбіні матэрыі і ў тамніцы Сусвету...

Цяжка, а часам і рызкоўна раіць пісьменніку: пішы пра гэта, бярэцца за тое, але, як мне здаецца, у Аляксея Русецкага з яго ўстойлівай і не дзілетанскай цікавасцю да навукі і яе праблем — была магчымасць значна драматызаваць паэму, асабліва ў заключнай яе частцы, канцэптуальна такую бялоўную навукова-этычную праблему сучаснасці: тэхнічны прагрэс у некаторых сваіх аспектах і тая небяспэка, якую ён стварае для чалавецтва. У паэме «Яго Вількіска» ёсць канфлікт навукі, узятая ў яе агульным гістарычным развіцці, са знешнімі абставінамі, але мала таго, што Эйнштэйн назваў «драмай ідэй», драмай самога названня.

Вельмі жадаецца б, каб наша паэзія была інтэлектуальнай на ўзроўні самых «старых» і драматычных надзей, засмучэнняў і пошукаў сённяшняга чалавека ў свеце, расколтаным на два сацыяльна-антаганістычныя стані.

І маркуем, што першае слова сярэд нашых паэтаў у гэтым сэнсе — за Аляксеем Русецкім.

Р. БЯРОЗКІН.

Ішак бы лоднай быў — адно вяслаў, За вушы ухапіўшыся нагамі.

Ва Уруча павядзе — ва ўручы сяд, Шыбуе ў Лоць — апынецца ў Гродна... Загадка! Сфінкс! Ці піша вершы самі Яго лупцы, ды толкі асцэраюна!

Ні мукі мул, ні з Лошчыца лашак, Ні прэмкыла з лініска Парнаска Яго мне не замонаць. Мой ішак Нозымадова ажрышон Пегасам!

Вязі ж на Краснапольшчыну, ішак, Непрататана-прататанай сцэжкэй.

Мне мала трэба там: глукі кішак І дзёчыну з блакітнаю усмешкай.

Янка СІПАКОВ

Смялей вядзіце ў белы верш Шэрага ішак. Гібрэд — цуд! Колер такі прыемны, Адно захалецце. Клі ж у парціцкі, Нават цэлым урукам не замонаць, Сопкай бульбай яму па сапачы — Удзімці!

Зойдзе, як імеліны, І аструменіць арык. Бела-шэрых стратных вершаў: Хоць два зборнікі выдаваў, Хоць дзвесце...

Пятрус МАКАЛЬ

Ноч. Над кішлячым брукан Але пад ветрам брузаця. Дулямі! Глуштва! — урукам Вярбе да арыку сціляцца!

Урук нібы вусны каханай: Хуя па тарыфу ільготнай! За кастый сучой скавана Любай сэрца вільготнае.

Аскома... Уруку — даволі. Гада на суседні бераг. Там з пазычнай таполі. Сарву я сплужую беру!

Там, дзе з Карпат струменіцца арык, Трыццаць зара прыемным вальсам вяснік! Я веші пісаў нагамі дагары З Андрушкам, з гэтым... як ён!.. з Васкрасенскім!

Пайду лавіць у небу жураўля За кішляком сваім, дзе ўсё мне міла. Велікім Сашам цэзка — толькі я, Не цэзік ім Наўроцкі і Бачыла.

Міхась СТРАЛЬЦОВ

Што ёсць ішак! Кому ён брат! Аслуп! Ці, можа, дзевяр пахлакляў лані!..

Марцін КОЗЬКІ.

МІНІАЦЫОРЫ

— Зодван, — гаворыў п'яніца, — жыццё рухаецца па спіралі, вакол штопара.

Янык аб яблыні неабодка падае... Ньютану гэтага халіла, каб зразумець свет.

— Вы дуб, — казалі яму. — А як жа, я моцнік, — задысьці ён.

— Стрышна не пастарыць, а застарыць.

— Вос стварыў чалавека? Не раней, чым чалавек бога.

— Прада іспытае в як тапельніца.

Любіў марш Шапзна... за труной сваіх воракаў.

ПАТЭТЫЧНАЕ ТРЬЮ Маладыя кампазітары Дамітры Смольскі, Ігар Лучанок, Кім Цесакоў. Сяброўцы шарж М. ЛІСОЎСКАГА.

ця перасцерагаюць пісьменнікаў ад паспешлівых рашэнняў брацца за аповесці і раманы, не вычарпаўшы глыбока рэальных мажлівасцей пазнацца свету і чалавека ў

Досыць паказалі прыклад глыбокага даверу да жанравых мажлівасцей апавядання — творчасць В. Адамчыка, які не спяшчыцца расставата з апавяданнем і ў тых выпадках, калі тэма і матэрыял маглі б «пацягнуць» на рамачі аповесці.

Асабліва наглядна глглібылі і набыла адметны якасны прыкметы эпосу тэматыка ў такіх апавяданнях Адамчыка, як «Кароль Нябожа» і «Дзікі голуб». У іх аўтар імкнецца немаляваць псіхалгічны партрэт свайго героя аб'ёмна, шырока і свабодна. Кароль Нябожу мы бачым малым і старым, жанатым і ўдавоў, радасным і самотным, мы назіраем за ім у час працы і праводзім яго апошні шых.

Кароль Нябожа не стараецца наўмысна ісці ўзбочнай жыцця. Але на тэорыі год ён не можа не папракнучы самога сябе за тое, што нейкія важныя вузлы ўласнага лёсу звязваю досыць тонкай і ненадзейнай ніткай. І перапішым розумам, герой шмат бы чаго пераробіў ў сваім рэальным жыцці. Аднак, дучы неустраўна ўраваў і драматычнай праўдзе, пісьменнік паказвае, што ў Кароля не засталася ўжо ні сіл, ні часу дагнаць упущанае. Нечаканая смерць героя жэрае тады, калі яму адкрыліся некаторыя важныя жыццёвыя ісціны, — гэта не проста выпадак, якім завяршаецца жыццёвы шлях старога чалавека, гэта яшчэ і квінтэсэнцыя аўтарскай думкі: жыццё чалавечая пішацца начыства, і, пакадоўчы нешта не на поўную сілу выкарыстаным ва ўчырашнім дні, мы заўтра рызкуем апынуцца перад фактам нейкіх дорагі і беззваротных страт.

«Кароль Нябожа» В. Адамчыка належыць гісторыі стаяцця і вырашчовацца тыя адвечныя філасофскія і сацыяльныя пытанні аб жыцці і смерці, аб месцы і прызначэнні чалавека на зямлі, якія хвалявалі, хваляюць і, напэўна, ніколі не перастаюць нас хваляваць.

Дык ці не занедага мы зважаем аб'ём і рэаль-

ня граціцы малага эпічнага жанру, калі цяскаю адвадзіць да апавядання вельмі ўжо нязначную, элементарную функцыю ў пазнанні, мастацкім актоле рэалісцічна і духоўнага жыцця чалавека?

У АПОШНІЯ гады беларуская проза значна палюпылася з прыходам у яе многіх таека-навітых і вопытных паэтаў (М. Лужанін, К. Кірэнка, С. Грахоўскі, У. Караткевіч, А. Наўроцкі), якія павіны былі сказаць і сапраўды сквазлі сваё слова ў новым для іх жанры, прынамсі, у жанры апавядання.

Аднак поруч з бясспрэчным ўдачамі, што спадарожніваюць беларускім паэтам на ніве нелевілісцкага жанру, нельга не зважыцца ў некаторых іх творах і сур'ёзным пралікуі. І выяўляюцца гэтыя пралікі перш-наперш у тым, што ў апавяданнях, напісаных паэтам, эмацыянальна азначнасць нэрэдка бярэ ўладу над ацэнчанасцю аналітычнай.

Зраўнела, бэз аналізу і сінтэзу не можа жыць і справядліва паэзія, аднак верш часам «выцягвае» ўсё-такі настрай, эмоцыя. А салую кароткую навіле адзін толькі настрай і эмоцыя «трымаюць» не могуць. Тут, бадзь, заўсёды патрэбна аналітычнае даследаванне, бэз якога проза проста перастае быць прозай. Не дапусціўшы, вядома, існавання, як заканамерна з'яві, нейкай часта эмацыянальнай, бяздумнай і бескалоптай паэзіі, Пушкін у першую чаргу імкна ва прозе сказаць, што яна «паграбуе думак і думак». Гэта верта помніць. І няма ніякіх падстаў дэваліць высокую ацнку твору, у якім паслаблена аналітычная тэндэнцыя.

У апавяданнях К. Кірэнка, — піша Я. Герцовіч, — кожны (!) партрэтны шрых чалавека, кожная (!) мастацкая дэталі служыць агульнаму задуму, дэпамагою лепшаму пазнаванню ўзамавадносці, што з'яноўваючы людзей між сабою». Гэта сказана не пра адно, два, тры апавяданні аўтара, а агульна пра ўсю зборнік апавяданняў К. Кірэнка «Ручаны шукаюць ракі». Восі і падаўмае, да чаго ж аўтар імкнецца, калі, па словах крытыка, усе вяршыні ўзяты і заваяваны прэзікам адзіным прыступам, з ходу. Думаем, што такія «прыязныя» крытыка не дэе дакладнай арыентацыі пісь-

менніку, які стаў пераналачаць увагу з цяжкага жанру паэзіі ў не лавыя цынік жанры прозы.

Праўда, справядліва і бясспрэчна трэба прызнаць словы крытыка аб тым, што Кірэнка ў кожным для сябе жанры здолеў сказаць гэткае слова. Але ж удалося аўтару сказаць гэткае сапраўды важнае і свежэе слова ў лепшых творах, дарчы, у тых, дзе ён, застаючыся пранікнёным эмацыянальным апавядальнікам, у пэўным сэнсе пэтам-лірыкам, разам з тым строга захоўвае і аналітычныя збокі прозы, напрыклад, у апавяданнях «Віна» аб «Канец казкі».

І НАПАСЛЕДАК жадаецца б сказаць наступнае. В. Буран правільна заўважыў, што, акрамя заканамерных і пэўных тэндэнцый руху апавядання, наглядна сёння і другая, не вельмі здарова тэндэнцыя размывання і разбурэння яго жанравых граніц. Многія творы, якія называюцца апавяданнямі, часта не лезуць ні ў якія вероты. І не таму, што вызначваюцца яны шырыняй і глыбіняй наватарскіх пошукаў і змястоўнасцю думкі. Апошняе магло б толькі рэадавалі. Насцірожавае жэра той факт, што рэальнае і разбурэнне жанру адбываецца з прычыны слабасці існасці эстэтычнай канцэпцыі, вузкасці і нэпэўнасці задуму, недастатковага разумення пісьменнікам мажлівасцей, законаў і патрабаванняў самой жанравай формы апавядання.

Адсюль, вядома, узнікае патрэба ў сур'ёзным крытычным і літаратуразнаўчым працах, дзе б аб'яўлялася вопіт лепшых майстроў навулы і пракаваўся шлях развіцця беларускага апавядання. Агледваючыся назад, асэнсуючы сённяшні стан малой эпічнай формы, мы б лепш зразумелі прычыны тых «прыліваў» і «адліваў» у агульным руху жанравай формы, пра якія справядліва гаворыць В. Буран. Такія работы, напэўна, маглі б паслужыць добруму службў мастацкай практыцы і стаць часцічнай той «дамбы», якая папярэдзіла б малыя эпічны жанр ад разбурэння і размывання.

Пятніца, 4 красавіка 1969 года.

параду ў «Ла Скала»... «Худыя» прыйшлі сюды, каб нічоў у твар «лустыям» сваю пагарду і герачына клясаваў нявысці...

Перш чым паслухаць увершуру да «Дон-Карлоса», удзельнікам парэду даялося выслухаць рэвалюцыйны гім «Бандэра роса» («Чырвоны сцяг») у выкананні тысячаголасага хору «Худыя».

Ужо старонкі «Боскэй камедыі» засведзілі, што Італьянец не падзе за сповам у кішню. Пасля Дантэ мінула амаль сем стагоддзяў, і рэаліі на опернай пошы ў той славы твор пераканаўча даказалі, што мова Італьянскіх мст стала яшчэ вострайшай.

— Гэй вы, нацупаныя блыны! — скандзіравалі «Худыя» мільянерам, якія вылезлі з сваіх раскошніх лімузінаў. — Пасканыце, падрыгчыце ножкамі ў апошні раз, хутка канец вашым танцам і ўсім ваму «дольчы вітан» (са-лодкому жыццю)!

Амаль усе «лустыя» хуценька зацінлі дзверцы машын, хаваліся за паліцэйскім кардонам, і бязліста прабіраліся ўздоўж сцен да тэатральнага паўдзёжа. Але знайшліся і такія, што вырашылі не зваяжэць на «Худыя». Вос тут і пачалася гадоўная незлапаўная частка адрыцця сезона.

У людзей, што сабраліся перад тэатрам, былі немалыя запасы тухлых яек, гнілых памідораў ды флаконаў з тлустай незлапаўнай фарбай.

Усё гэта паляцела ва ўдзельніках парэду. Колькі тут было безнадзейных сапсаваных найраскошнейшых манто і найкладанейшых прычосак, колькі вымазаных фізіяномія!

Не толькі «Худыя» рагаталі, глядзячы на размалеваных буржуа. Італьянскія газеты пісалі, што ўсімхіслі таксама і ахоўнікі парэду, калі які-небудзь «чекіно» (снайпер) трымаў падаемкам руйнаваць ультрамодныя прычоскі, пераплечаныя дыямантавымі і жамчужнымі ніткамі.

Так, сьветлы парад «лустыя» ў «Ла Скала» быў непарэду сапсаваны. Звонкія галасы працоўнай Італіі перамаглі найлепшыя руляды і слаўныя бальнае оперныя вартузаў, сганалі пагардліваю ўсёмушу з фізіяноміяй удзельнікаў кірмашу парэзатыўнай раскошы...

Б. МОР.
(З украінскага часопіса «Весіст»)

Два гады назад першы раз выступала ў Мінску салістка Польскага радыё і тэлебачання Вэслава Драецка. Зараз артыстка выступае з новай праграмай у канцытэатры Маскоўскага дзяржаўнага эстраднага аранжэра пад кіраваннем заслужанага артыста БССР Эдзі Рознера. Фота Ул. КРУКА.

ЗЛЕБАЧАННЕ

Першая праграма 9-10 — тэлебачанне шчырмам Беларускага літаратуры. 9-ы клас. «Паслядзеньчынічы» першы дзень жыцця і творчэсці. 10-ы клас. «Паслядзеньчынічы» першы дзень жыцця і творчэсці. 11-ы клас. «Паслядзеньчынічы» першы дзень жыцця і творчэсці. 12-ы клас. «Паслядзеньчынічы» першы дзень жыцця і творчэсці.

Другая праграма 17-15 — канцэрт сімфанічнага аркестра Удзельнікам парэду. 17-15 — канцэрт сімфанічнага аркестра Удзельнікам парэду. 17-15 — канцэрт сімфанічнага аркестра Удзельнікам парэду.

Трэцяя праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

Чвёртая праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

Пятыя праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

Шостая праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

Седзячая праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

Восьмая праграма 8-25 — праграма перадач. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта. 8-30 — для студэнтаў тэхнічнага ўніверсітэта.

ПРАГРЭСІВНАЯ Італія справадзіла ганарыцца міланскім тэатрам «Ла Скала» — гэтай жемчужнай сусветнага опернага мастацтва. Але часта асабліва ў дні адрыцця сезона і ў дні прэм'ер «Ла Скала» бывае неспрыяльнай для звычайнага італьянца, і ён завалодваюць грашовыя магаты сучаснай Італіі.

Адборныя парэзты са сваімі дамамі запалююць «Ла Скала» не для таго, каб паслухаць оперных вартузаў, а для таго, каб прадэманстраваць незвычайныя туалеты, аспляляльныя за'яне дыяманты і фантастычныя прычоскі. Такімі ювелірнымі вітрынамі прапываюць у фэе тэатра матроны, начупаныя куды пышней, чым прымадонны «Ла Скала», якія граюць на сцэне каралеў і герцагінь.

А ў гэтым сезоне «лустыя» (так называлі калісьці ў Італіі багачы) вырашылі пераўзвесці ўсе мінулыя дэманстрацыі. Па-першае, адрыцця сезона оперы «Дон-Карлос» прыпала на дзень каталіцкага свята сьвятога Амбросія. Па-другое, «лустыя» вельмі карцела паказаць, што іх зусім не бянтэжыць выбух народнага гневу, які патрасаў цяпер Італію. Дыямантавае за'яне ў «Ла Скала» павіна было зацімчыць крывавае водбіскі класавых боёў.

Працоўная Італія задышавецца ў абдуцах страшных зьявіняў. Мізэрныя пенсі-мільясіны асуджаюць на галодную смерць нямоўных ветэранў працы. Нездарна расстраў дэмакратыя працоўных у Аўла ішч больш завастрэй палітычную абстаноўку ў краіну.

У такой неспрыяльнай атмасферы ішч ў дні нацыянальнай жалобы па забітых рабочых, парад маршэраўства ў «Ла Скала» набывае характар руйнаваць дэмакратыю глыку з гора і пакут галоднага люду. Гэта вымушана была прызначыць і «асцярожлівыя» дырэктарыя міланскага тэатра. У спецыяльнай адозве, апублікаванай перад адрыццём сезона, дырэктарыя заклікала сваіх гасцей не забываць пра афіцыйнае аб'яўленне лозунг «Італьянцы і эканомія, пра нацыянальную жалобу, пра складаныя і нявырашаныя праблемы, што акружылі Італію з усіх бакоў. Нагадваючы пра усё гэта, дырэктарыя прасіла «лустыя» вывадзіць з гора правакандыяна сваімі кіравамі дэмаршэраўствам і трохі прытушыць агні парэду ў «Ла Скала».

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны. Магчыма сьвяты Амбросіі і на парэзты бы супраць гэтай стрыманасці таўстасуаю, але яны і слухаць нічога не хцелі. Да таго ж яшчэ ў гэтай справе ёсць і палітычны бок. Нельга ж маладушна адступіць перад абуржэннем галодных. Больш як сто гадоў таму назад французскія палітычныя дзеячы і пісьменнік Ламэне аднойчы сказаў з горкай іроніяй з парламенцкай трыбуны: «Галодныя, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны».

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

На гэтыя пацвярды просьбы сьнобы адказалі самым непачуцым смехам, бо падрыхтоўка да новага сезона пачынаецца загады, і астражымічыя сумы на туалеты і ўжывы былі ўжо даўно падрыхтаваны.

РАЧЫЦКАЯ ЛІРЧЫНА. Фотаграф Ул. МІЖЭВІЧА.

ПАДАРУНАК ВІЦЕВСКІМ КНІГАЛЮБАМ

У новым жытнім раёне Віцебска на Першай Смаленскай вуліцы, у вялікім корпусе гэтым імям гаспаіна расчыміла дзверы новая гарадская бібліятэка. Яна займае на першым паверсе некалькі пакояў агульнай плошчай у 200 квадратных метраў. Тут ёсць светлыя, утульныя чыталыя гады, абамеітны аддзел, а таксама аддзел палітычнай, грамадзянскай мастацкай літаратуры.

Гэта 11-я па ліку масавая бібліятэка ў Віцебску. Міністэрства культуры БССР у горадзе над Дзвіной, Зараз у ёй сабрана 10 тысяч гамаў. Ім кіруе старшона Жыжары новага мікрараёна рабочыя і служачыя бліжэйшых прамысловых прадпрыемстваў.

Класічныя трохкутнік ператварыўся ў барацьбу прынцыпаў, светададываньняў. Прыехаўшы з Іскандэрам — чалавечам самалюбным і самаўпэўненым, правесці летні адпачынак на зацінчаным беразе возера. Назі сусракае тут другога мужчыну, і ён перааважвае ўсё яе жыццё, прымушае ішчыма вачыма глянуць на мінулае, на Іскандэра. Азіз зусім не сьвяты, але ён мае гадоўную якасць для чалавечага сэрцаўды — бескарэсыўную любов да людзей, у імя якіх ён страціў сваё дароўе і страціць жыццё. І жанчына робіць выбар, але выбар не ў бытаным, жыццёвым плане, а ў этычным, філасофскім. І — у тэатры, бо жанчына беззастарэа трапіць сапраўднага чалавеча, які сустрачыць ёй, імяна ў той момант, калі яна яго і знайшла. Азіз памірае, застаючыся назаўсёды ў абыноўленай глыбі Назі, у выратаваных ім людзях з параклада, якія хутчэй за ўсё так ніколі і не даведваюцца пра яго.

Асабліваць драматычны канструкцыя ў тым, што «спатернікі» ні разу не сустракаюцца адзін з адным, яны багачына з гераічнай на чэрзе, ператварыўшы ў поле дуэлі, як мы ўжо гаварылі, сьвядомасць, душу жанчыны. Дуэль не магла скончыцца прымірэннем — у ёй ёсць пераможца і пераможаная. Таму дуэлі парадокс фіналу п'есы — застаецца жыць памёршы і назаўсёды мёртвы жыць...

Паводле слоў мастацкага кіраўніка тэатра народнага артыста Савецкага Саюзу Юрыя Завядскага, тэатр у фэе — эксперыментальная сцэна, лабараторыя, у якой маладыя ашчыры і рэжысёры тэатра змогуць заняцца творчымі пошукамі. У гэтым, першым спектаклі ўдзельнічаюць маладыя ашчыры, якія часта адмажваюць ў кіно. Праста сьцэны, прыбліжаныя да гледачоў, адсутнасць спецыяльных дэкарацыяў і касцюмаў дазваляюць максімальна выйграць у рэалізме ўспрыняцця.

Добрыя прыклады заразілі — для ішчы маскоўскія тэатры збранацца паўтарыць у сабе такі ж эксперымент.

Аляксандр СЕРЫ.
(АДН).

НАВІНЫ КІНО

«СКАЗЫ УРАЛЬСКИХ ГОР»

Фільм аб жыцці і творчэсці пісьменніка Паўла Бажова

У Паўла Бажова мільёны чытачоў у Савецкім Саюзе і далёка за межамі. Творы гэтага арыгінальнага мастака слова выдзелены на тэрыторыі ўсёй краіны. У СССР і сусветнае замежжы, і вольна дэ творчэсці свайго выдатнага чалавеча зьявіліся кінаадаптацыі. Савецкае кінастудыя «Створаны ім фільм называецца «Сказы Уральскіх гор». Ён вядзе глядача ў свет чароўна і рэальнае жыццё з гораў, народнымі талентам пісьменніка.

Аснову фільма складаюць сказы, якія ўвайшлі ў лепшы зборнік пісьменніка «Аляксандраў шкатулка». На эпічнае ажывіліць фрагменты аднаго з лепшых твораў Паўла Бажова — «Каменная шкатулка», гадоўны герой якога малады каменарыз Даміла хоча «стварыць такую каменную шкатулку, якую перад глядацкай публікай, захаплены гэтай марай, ён і з'яўляецца да таліманай гаспадыні Мядвай гары...

Пачынаюць жыццё на экране і сказы «Ангільшчэ-паскунішча», «Жывіныя ў справе», «Цяжкая вітубына» і «Пра Вялікага Полаза», «Забраўшы малітоўнік» і іншыя. Перад глядацкай публікай Паўла Бажова, таленавітыя майстры ўмельны — каменарыз і гранітшчык стварылі і гораўчыні, і ўмяюць працаваць, багачы ў гэтым сэнсе жыццё і сапраўднае чалавечы шчасце.

Імяны герой сказаў Бажова — і поўная суровая савецкабавіцкая Уральская прырода. Каляровыя пэўна дапамажыць аператару Барысу Шапаў і мастаку Фёдору Банько паказаць малюнікі нацыянальнай прыроды Урала. Кінематграфісты пабыралі на радзіме пісьменніка, у Сысерці, і раўна пад Сярдлаўскам, дзе паўнакроўна ірава прыроды калісьці ўпершыню зазгля перад вачыма Паўла Бажова і здзівіла яго на усё жыццё.

Аўтары фільма «Сказы Уральскіх гор» — сцэнарысты Юрыі Хазановіч, Зіновіі Ягітоўскай, рэжысёр-настаўшчык Алег Варанцоў перамажыла пазаклазі, што пэспіяр працаўціц і мастацтваўца сам быў вядомым працоўнікам. Ён настолькі ацтвачэў юнкую фразу юнкнае слова ў сваіх творах, якіх у іх 1540 старонак і які расказвае аб пошуку загалова ка сказа «Ангільшчэ-паскунішча». Ён дае нам у поўнай меры адчуваць напружаную, атмасферу творчага працэсу.

І нібы зніраваў, гукачы у фільме словы са сказа «Чыгуначнае бабудзі». «Работа — яна шукта даўнажыя. Чалавек паміра, а справа яго застаецца».

Кіляровыя навукова-мастацкі фільм «Сказы Уральскіх гор» — добры помнік выдатнаму пісьменніку Паўлу Бажова, дзевяностогадзе з дня нараджэння якога нядаўна адзначылі савецкія людзі.

Людміла БУТОРЫНА,
карэспандэнт АДН.

СЯДЗІБНЫ ДОМ У ХАЛЬЧЫ

У гарадскім пасёлку Хальчы на правым беразе Сожы ўзвысяўся вельмі прыгожы будынак. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

У гэтым будынку знаходзіліся офісы ўрадавых устаноў і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне. Ён быў збудаваны ў 1930-х гадах і быў адным з лепшых збудаванняў у краіне.

КАРЭЗННІ ДРУЖЫ

КНІГІ ПРА БАЯВОЕ БРАТЭРСТВА РУСКАГА І НЯМЕЦКАГА НАРОДА

Увагу савецкай грамадскасці, які і грамадскасці братаў ГДР, прыцягваюць творы аб лепшых сынах нямецкага народа, якія ў ходзе другой сусветнай вайны сумесна з рускімі актывіа змагаліся супраць вайшчыму за новую Германію. Такія, напрыклад, кніга «Партызанская рэспубліка». Яе аўтар быў сакратар ЦК Нампарты Беларусі, начальнік Беларускага штаба партызанскага руху П. Калінін.

У творах нямецкіх антыфашыстаў і, перш за ўсё, у сумленнай кнізе былога камандэра батальёна Г. Вельша «Салдаты, якім здараліся», асабліва нашчотным, на наш погляд, з'яўляецца паказ таго радаснага факта, што ва ўмовах, якія здаваліся больш цяжкай адзінаці тату, што адбывалася ў сталінградскім «катле» знаходзіліся людзі, у тым ліку сярэд вышэйшых нямецкіх афіцэраў, якія не далі сабе запалюцца драконаўскімі мерамі камандавання і паступілі так, як ім загадала сумленне. Вядома, што сам

Г. Вельш, які і В. Адам, і многія разважальныя іх калегі сталі пасля разгрому гітлераўскай Германіі актывінымі будаўнікамі савецкай паліцыі.

Але дзёна не адразу наступіла ў нямецкіх салдат і афіцэраў расчараванне. Гэта падкрэслівалася як былым савецкім удзельнікам бітвы на Волзе, так і аўтарам з ГДР. Спартрыблэс ваяцкія і сістэматычная палітыка — выхаваная работа сярэд нямецкіх воіск, накіраваная на тое, каб даводзіць да іх сьведомасці праўду аб становішчы на фронце; аб савецкім народзе і яго арміі, пераконачна ў неабходнасці зважачы рускім у палон. Многа ішчавога можна даведана аб гэтым з дзёнаўна былога першага сакратара Сталінградскага гаркома КПСР, члена Ваеннага саветаў Сталінградскага і Данскага фронтоваў Аляксэя Сямёнавіча Чычанава. У перыяд з 12 снежня 1942 года па 2 лютага 1943 года, адначасна аўтар, толькі ў раёне Сталінграда прыбыўшыя туды таварышы Валтэр Ульбрыхт, Эрхы Вайнерт і Влэд Брэдэль дзесяці разоў выступалі па радыё перад сваімі суайчыннікамі.

«Сустрача, якая адбылася з нямецкімі сабрамі на чале з В. Ульбрыхт 8 снежня 1942 года, расказвае Чычанаў, была цёплай, братэрскай. Ваенны савет фронту адарбалына паставіўся да іх намеру звярнуцца да акружаных нямецка-фашыстскіх воіск з мэтай пераконаць іх у бескарнасці далейшага супраціўлення. Разам з тым сабраў папярэдзілі, што гутарыць пад агнём, хоць бы і з дапамогай гучнагаварышчэля, вельмі небяспечна. Ульбрыхт толькі ўсміхнуўся ў адказ...

12 снежня В. Ульбрыхт і Э. Вайнерт з гучнаю перасоўнай устаноўкай выехалі на перадавыя пазіцыі, Увенчаны з укрываю, на адлегласці 400—500 метраў ад нямецкіх апаў, яны пакалі перадачу. Першым выступіў Ульбрыхт. Фашысты адрылі мошны мінамётны агонь. 14, 15 і 20 снежня нямецкія таварышы, падарожныя небеспечна, зноў вядлі перадачу для акружаных нямецка-фашыстскіх воіск. Прычым, 15 снежня гітлераўцы ўважліва слухалі Ульбрыхта, які расказваў ім аб становішчы на фронце. Эрхы Вайнерт нават прачытаў верш «Дзверы ў жыццё адчынены», канцоўка якога не магла не зрабіць уражання на немцаў: «Кто в плен сдаётся — будет жить».

ВАГА ФАЛІАНТА — ПЯЦЬ КІЛО

У адрас фундаментальнай бібліятэкі Акадэміі навук БССР гэтым днём прыйшла пасылка з Словам з асабістага архіва вядомага краязнаўца і муніцыпальнага вучоўскага І. Стараўскага. Сярод многіх выданых уладзе і вышэйшым кінематграфічным установам, надручаных у Крайвае ў 1913 г. — «Пра роўныя левыя таварышы». У ёй 1540 старонак і якіх яна ў сучасным перавядзе каля п'ятні кіліграмна.

Сярод ішчых выданых ішчавых сэртыі кніг гі гісторыі і культуры польскага народа 60—80 г. XVIII стагоддзя. Гэтыя ролкі выданні, а таксама рукапісы вышчавана выдзеляць асобнай календары і фундаментальнай бібліятэцы АН БССР.

М. РЫЛКО.

М. РЫЛКО.

М. РЫЛКО.

М. РЫЛКО.